

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Sindey Sheldon
IF TOMORROW COMES

Copyright © 1985 by Sheldon Literary Trust
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-660-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AKO DOČEKAM SUTRA

SIDNI ŠELDON

Prevela Katarina Viši

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Za Berija,
s ljubavlju*

KNJIGA PRVA

1.

NJU ORLEANS

ČETVRTAK, 20. FEBRUAR – 23.00

Svukla se polako, sanjivo. Ostavši potpuno naga, izabrala je da obuče svetlocrveni negliže kako se krv ne bi razaznavala. Doris Vitni je još jednom pregledala spavaću sobu kako bi se uverila da je prijatna prostorija, koja joj je tokom proteklih trideset godina prirasla srcu, čista i uredna. Otvorila je fioku noćnog stočića i pažljivo izvukla pištolj. Crna boja se presijavala i bio je užasno hladan. Spustila ga je kraj telefona i okrenula kćerkin broj u Filadelfiji. Začula je odjek zvonjave u daljini, a potom i meko: „Halo?“

„Trejsi... samo sam poželela da ti čujem glas, dušo.“

„Prijatno si me iznenadila, majko.“

„Nadam se da te nisam probudila.“

„Nisi. Čitala sam. Upravo se spremam za spavanje. Čarls i ja smo hteli da izađemo na večeru, ali je vreme prilično gadno. Ovde veje sneg. Kakvo je vreme tamo?“

Zaboga, pričamo o vremenu, pomisli Doris Vitni, a toliko toga želim da joj kažem. A ne mogu.

„Majko? Jesi li tu?“

Doris Vitni je zurila kroz prozor. „Pada kiša.“ I pomisli: *Tako prikladno za melodramu. Kao u nekom filmu Alfreda Hičkoka.*

„Kakva je to buka?“, upita Trejsi.

Grmljavina. Previše obuzeta mislima, Doris nije primećivala grmljavinu. U Nju Orleansu je bila oluja. *I dalje kišovito*, rekao je meteorolog. *Devetnaest stepeni celzijusa u Nju Orleansu. Kiša će do večeri preći u pljuskove s grmljavinom. Obavezno ponesite kišobran*. Njoj kišobran neće trebati.

„To je grmljavina, Trejsi.“ Prisilila se da zvuči vedro. „Reci mi šta ima u Filadelfiji.“

„Osećam se kao princeza iz bajke, majko“, reče Trejsi. „Nisam verovala da neko može biti ovoliko srećan. Sutra uveče ću upoznati Čarlsove roditelje.“ A onda je nešto dubljim glasom objavila: „Stanhoupovi s Brda kestenova“, uzdahnula je. „Oni su institucija. Imam ogromnu tremu.“

„Ne brini. Svidećeš im se, dušo.“

„Čarls kaže da to nije bitno. Bitno je da me on voli. A ja njega obožavam. Jedva čekam da ga upoznaš. Fantastičan je.“

„Sigurna sam da je takav.“ Nikada neće upoznati Čarlsa. Nikada neće držati unuča u krilu. *Ne. Ne smem misliti o tome*. „Zna li on koliko je srećan što te ima, mila?“

„Stalno mu to ponavljam“, nasmejala se Trejsi. „Nećemo više o meni. Reci mi šta se dešava kod tebe. Kako se osećaš?“

Savršeno si zdrava, Doris, bile su reči dr Raša. *Doživećeš stotu*. Jedna od malih ironija života. „Osećam se divno.“ *Dok razgovaram s tobom*.

„Jesi li već našla dečka?“, zadirivala ju je Trejsi.

Još od kada je Trejsin otac umro pet godina ranije, Doris Vitni nije razmišljala čak ni o izlasku s drugim muškarcem, uprkos Trejsinoj podršci.

„Nećemo o momcima.“ Promenila je temu. „Kako ti je na poslu? Još uvek uživaš u tome?“

„Obožavam ga. Čarls nema ništa protiv da nastavim da radim i posle venčanja.“

„To je divno, mila. On deluje kao osoba puna razumevanja.“

„I jeste. Videćeš i sama.“

Glasno je zagrmelo, poput najave drame iza kulisa. Vreme je. Nema ništa više da se kaže osim zadnjeg zbogom. „Zbogom, dušo“, održavala je pažljivo mirnoću u glasu.

„Videćemo se na venčanju, majko. Zvaću te čim Čarls i ja odredimo datum.“

Ako dočekam sutra

„Dobro.“ Ipak, ostalo je još nešto da se kaže. „Volim te mnogo, mnogo, Trejsi.“ I Doris Vitni je onda pažljivo spustila slušalicu.

Uzela je pištolj u ruke. Postoji samo jedan način da se to obavi. Brzo. Podigla je pištolj do slepoočnice i povukla obarač.

2.

FILADELFIJA

PETAK, 21. FEBRUAR – 8.00

Trejsi Vitni je iz svoje zgrade izašla u sivilo susnežice koja je nepristrasno padala i na uglancane limuzine koje uniformisani šoferi voze niz Ulicu Market, i na napuštene kuće okružene zaštitnom ogradom, koje se guraju u siromašnim predgrađima Severne Filadelfije. Kiša je spirala nečistoću s limuzina i u kaljugu rastapala gomile đubreta ispred zapuštenih kuća. Trejsi Vitni krenula je na posao. Išla je žustrim korakom niz Ulicu kestenova ka banci jer je samo tako mogla da se suzdrži da ne zapeva naglas. Nosila je svetložuti kišni mantil, čizme i žuti šeširić za kišu, pod kojim je jedva smestila sjajnu kosu boje kestena. Bila je to žena od oko dvadeset pet godina, atletskog stasa, živog i inteligentnog lica, punih, sočnih usana i iskričavih očiju koje su se od nežnozeleno boje mahovine za tren mogle promeniti u tamnozelenu nijansu žada. Ten joj je varirao od bledeg do tamnoružičastog, u zavisnosti od toga da li je ljuta, umorna ili uzbuđena. Majka joj je jednom rekla: „Iskreno, dete, ponekad te ne prepoznajem. Ti si poput kameleona.“

Dok je Trejsi koračala niz ulicu, ljudi su se uz smešak okretali za njom, zavideći joj na sreći koja joj je sijala na licu. Ona im je uzvraćala osmehe.

Nepristojno je biti ovoliko srećan, pomislila je Trejsi Vitni. Udajem se za čoveka koga volim i s kojim ću imati dete. Šta više može da se poželi?

Dok se približavala banci, bacila je pogled na svoj časovnik. Osam i dvadeset. Vrata Filadelfijske banke neće se otvoriti za zaposlene još deset

minuta, ali je Klarens Dezmond, stariji potpredsednik banke zadužen za međunarodni odsek, već isključivao spoljašnji alarm i otvorao vrata. Trejsi je uživala gledajući ovaj jutarnji ritual. Stajala je na kiši i čekala, a Dezmond je ušao u banku i zaključao vrata za sobom.

Sve banke širom sveta imaju tajanstvenu bezbednosnu proceduru, a Filadelfijska banka nije bila izuzetak. Rutina je uvek bila ista, izuzev signala koji se svake sedmice menjao. Te nedelje, dogovoreni znak je bio poluspušteni venecijaner. To je zaposlenima, koji bi čekali napolju, ukazivalo na to da je u toku pretraga za potencijalnim provalnicima skrivenim u prostorijama banke, koji možda čekaju na ulazak zaposlenih kako bi ih držali kao taoce. Klarens Dezmond je proveravao toalete, ostave, trezor i sef. Tek kada bi se uverio da nema nikoga, podigao bi venecijanera kao znak da je sve u redu.

Stariji knjigovođa ulazio je prvi. Zauzeo bi svoje mesto pored alarma dok ne uđu ostali zaposleni, a potom bi za njima zaključao vrata.

Tačno u 8.30, Trejsi Vitni je zajedno s kolegama ušla u kitnjasto predvorje, skinula kišni mantil, šešir i čizme i s pritajenim zadovoljstvom slušala one koji su se žalili na vlažno vreme.

„Prokleti vetar mi je odneo kišobran“, žalio se blagajnik. „Mokar sam do gole kože.“

„Prošao sam pored dve patke koje su plivale niz Ulicu Market“, šalio se glavni blagajnik.

„Meteorolog kaže da možemo očekivati još jednu ovakvu nedelju. Voleo bih da sam sad na Floridi.“

Trejsi se nasmešila i otišla da radi. Bila je zaposlena u odeljenju za elektronski transfer novca. Donedavno, transfer novca između banaka i država bio je spor i mukotrpan proces, koji je zahtevao popunjavanje mnogobrojnih formulara, a zavisio je od državnih i međunarodnih poštanskih službi. S napretkom računara, ceo proces se potpuno promenio i postalo je moguće momentalno prebaciti ogromne sume novca. Trejsino zaduženje bilo je da iz računara izvuče transfere obavljene tokom noći i da ih preko računara pošalje do drugih banaka. Sve transakcije bile su kodirane, a kod se redovno menjao kako bi se sprečio neovlašćeni pristup. Svakoga dana, milioni elektronskih dolara prolazili su kroz Trejsine ruke. Bio je to fascinantan posao – poput arterija, tok novca je krvlju hranio privrede širom sveta – i sve dok Čarls Stanhoup III nije

ušao u Trejsin život, bankarstvo je za nju bilo nešto najzanimljivije na svetu. Filadelfijska banka imala je brojne međunarodne ogranke, a Trejsi i njene kolege bi tokom ručka diskutovali o jutarnjim aktivnostima. Bili su to uzbudljivi razgovori.

Debora, glavni knjigovođa, saopštila je: „Upravo smo potpisali zajam Turskoj u iznosu od sto miliona dolara...“

Mej Trenton, sekretarica potpredsednika banke, rekla je poverljivim tonom: „Na jutrošnjem sastanku odbora, odlučeno je da odobre novu investiciju Peruu. Pristupna taksa je preko pet miliona dolara...“

Džon Krajton, bančin dežurni nacionalista i šovinista, dodao je: „Koliko sam čuo, ulazimo sa pedeset miliona u meksički paket pomoći. Ti mokraći* ne zaslužuju ni cent...“

„Zanimljivo je“, reče Trejsi zamišljeno, „da su uvek prve u redu za naš kredit baš one zemlje koje napadaju Ameriku zato što je previše usmerena na novac.“

To je bila tema njene prve rasprave s Čarlsom.

Trejsi je upoznala Čarlsa Stanhoupa III na finansijskom simpozijumu gde je on gostovao kao gubernik. Upravljao je investicionim preduzećem koje je osnovao još njegov praded, a veći deo posla obavljali su preko Trejsine banke. Nakon Čarlsovog izlaganja, izrazila je svoje neslaganje s njegovom analizom sposobnosti zemalja trećeg sveta za otplatu zapanjujuće visokih suma, koje su pozajmljivale od zapadnih vlada i komercijalnih banaka širom sveta. Čarlsu je isprva bilo zabavno, a potom su ga zaintrigirali strastveni argumenti te lepe i mlade žene. Njihova diskusija nastavila se tokom večere u starom Bukbajnderovom restoranu.

Isprva, Čarls Stanhoup III uopšte nije ostavio utisak na Trejsi, iako je bila svesna da su ga u Filadelfiji smatrali odličnom prilikom za udaju. Bio je tridesetpetogodišnji bogati i uspešni izdanak jedne od najstarijih filadelfijskih porodica. Visok 178 cm, proređene kose boje peska, smeđih očiju i srdačnih, ali krutih manira, bio je jedan od onih dosadnih bogataša, barem je Trejsi tako mislila.

* Orig. *wetback* – pogrdni naziv za Meksikance u Americi, za koje su Amerikanci smatrali da ilegalno ulaze u državu plivajući preko reke Rio Grande. (Prim. lekt.)

Kao da joj je pročitao misli, Čarls se nagnuo preko stola i rekao: „Moj otac je ubeden da su mu u porodilištu dali pogrešnu bebu.“

„Molim?“

„Ja sam za njega izrod zato što mislim da novac nije ni svrha ni suština života. Ali molim te da mu nikad ne pominješ da sam to rekao.“

Bio je toliko šarmantno skroman da je Trejsi shvatila da se zagreva za njega. *Pitam se kako bi bilo udati se za nekog poput njega – za nekog iz visokog društva.*

Trejsin otac je veći deo života razvijao posao koji bi Stanhoupovi prezrivo ocenili kao beznačajan. *Stanhoupovi i Vitrijevi su iz klasa koje se nikad ne mešaju*, pomislila je Trejsi. *Bili bi kao ulje i voda. A Stanhoupovi su ulje. Ma šta ja brbljam kao idiot. Trčim pred rudu. Čovek me pozove na večeru, a ja razmišljam da li bih želela da se udam za njega. Mi se verovatno više nećemo ni videti.*

Čarls je govorio: „Nadam se da ste slobodni sutra za večeru...“

U Filadelfiji ima mnogo toga što treba videti i uraditi. Trejsi i Čarls provodili su subotnje večeri gledajući balet ili Rikarda Mutija koji je dirigovao Filadelfijskom filharmonijom. Tokom sedmice su istraživali Nju Market i jedinstven skup otmenih radnji na Sosajeti Hilu. Jeli bi odreske sa sirom kod *Džina*, za stolom u bašti na trotoaru, a večerali u Rojal kafeu, jednom od najekskluzivnijih restorana u Filadelfiji. Išli su u kupovinu na Trgu Hed Haus i tumarali kroz Filadelfijski muzej umetnosti i Rodenov muzej.

Trejsi je zastala pred statuom *Mislioca*. Dobacila je pogled Čarlsu i nacerila se: „To si ti!“

Čarls nije bio ljubitelj sportskih aktivnosti, ali je Trejsi u njima uživala i subotnja jutra provodila u trčanju pored Vest river drajva ili niz šetaliste pored reke Skulkil. Subotom po podne, odlazila bi na časove tajdičuen, a posle jednosatnog vežbanja, iscrpljena ali razdragana, sastajala bi se s Čarlsom u njegovom stanu. Bio je gurman i voleo je da za Trejsi priprema egzotična jela kao što su *bistilla*, marokanska pileća pita, *guo bu li*, severnokineske knedle, i *tajine de poulet au citron*, pile s maslinama i limunom.

Čarls je pazio na vreme više od bilo koje druge osobe koju je Trejsi ikada upoznala. Jednom je na dogovorenu večeru zakasnila petnaest minuta i njegovo nezadovoljstvo joj je upropastilo večer. Nakon toga, obećala je da će stizati na vreme zbog njega.

Trejsi je imala oskudno seksualno iskustvo, ali joj se činilo da je Čarls u seksu isti kao i u životu: pažljiv i vrlo pristojan. Jednom je odlučila da se u krevetu ponaša izazovno i nekonvencionalno, i toliko ga šokirala da se potajno zapitala da li je možda postala seksualni manijak.

Trudnoća je naišla neočekivano i ispunila je nesigurnošću. Čarls nijednom nije pomenuo brak, a nije želela da se on oseća kako mora da je oženi zbog bebe. Nije bila sigurna može li se suočiti s abortusom, ali i rađanje deteta bilo je podjednako bolan izbor. Može li da odgaja dete bez pomoći oca i da li bi to bilo pošteno prema bebi?

Odlučila je da mu novosti saopšti jedno veče nakon večere. Pripremila je u svom stanu *cassoulet*^{*}, ali joj je jelo zagorelo jer je bila izuzetno nervozna. Dok je ispred njega stavljala sprženo meso i pasulj, zaboravila je pažljivo pripremljen govor i nekontrolisano izbrbljala: „Žao mi je, Čarlse. Ja sam – trudna.“

Usledila je nepodnošljivo duga tišina. Taman kad je Trejsi htela da je prekine, Čarls reče: „Venčaćemo se, naravno.“

Trejsi je osetila ogromno olakšanje. „Ne želim da pomisliš da ja – *ne moraš* da se oženiš sa mnom, znaš.“

Podigao je ruku da zaustavi njenu bujicu reči. „Želim da se oženim tobom, Trejsi. Bićeš odlična supruga.“ Oprezno je dodao: „Naravno, moji roditelji će biti malo iznenađeni.“ Potom se nasmešio i poljubio je.

Trejsi tiho upita: „Zašto će se iznenaditi?“

Čarls uzdahnu. „Dušo, bojim se da ne shvataš u potpunosti u šta se upuštaš. Stanhoupovi uvek sklapaju brak sa – obrati pažnju, sad citiram – *onima ravnim sebi*. Sa filadelfijskom elitom.“

„I već su ti izabrali buduću ženu“, pogodila je Trejsi.

Čarls ju je uzeo u naručje. „To uopšte nije bitno. Važno je koga sam ja odabrao. Večeraćemo sledećeg petka s mojim roditeljima. Vreme je da ih upoznaš.“

U pet do devet, Trejsi je postala svesna da se ritam žamora u banci menja. Zaposleni su govorili i kretali se malo brže. Vrata banke će se otvoriti za

* Francusko jelo od pasulja i različitih vrsta mesa, nalik prebrancu. (Prim. lekt.)

pet minuta i sve mora biti spremno. Kroz prednje staklo videla je kako klijenti već stoje na trotoaru ispred banke i čekaju na hladnoj kiši.

Trejsi je gledala kako čuvar banke ređa obrasce za uplatu i isplatu novca u metalne stalke koji su se nalazili na svih šest stolova poređanih duž središnjeg dela banke. Stalni klijenti imali su obrasce s jedinstvenim magnetskim kodom u dnu, a računar je automatski registrovao svaku promenu na njihovom račun. Međutim, klijenti bi često došli bez svojih obrazaca i onda su koristili prazne formulare sa stolova.

Čuvar je bacio pogled na zidni sat. Kad su kazaljke pokazale devet, prišao je vratima i svečano ih otključao.

Bankarski dan je počeo.

Narednih nekoliko sati, bila je previše zauzeta za računarom da bi mislila na bilo šta drugo. Za svaki transfer je morala ponovo da proveri kod. Kada je trebalo zadužiti neki račun, unosila je broj računa, iznos i banku kojoj se prebacuje novac. Svaka banka imala je jedinstveni kod, koji su bili popisani u poverljivom dokumentu sa kodovima za sve veće banke širom sveta.

Jutro je proletelo. Trejsi je planirala da pauzu za ručak iskoristi da poseti frizera i zakazala je kod Larija Stele Bota. Skup je, ali će joj se isplatiti odlazak kod njega jer je želela da je Čarlsovi roditelji vide u najboljem izdanju. *Moram im se svideti. Ne zanima me koju su izabrali za njega*, pomislila je Trejsi. *Niko ne može da usreći Čarlsa kao ja.*

U 13.00, dok je Trejsi oblačila kišni mantil, Klarens Dezmond ju je pozvao u svoju kancelariju. Dezmond je bio slika i prilika važnog izvršnog direktora. Da se banka reklamirala na televiziji, on bi bio idealni portparol. Konzervativno obučen i čvrstog, staromodnog držanja, izgledao je kao osoba od poverenja.

„Sedi, Trejsi“, rekao je. Ponosio se što zna ime svakog zaposlenog. „Prilično je gadno napolju, zar ne?“

„Da.“

„Šta da se radi. Ljudi i dalje moraju da obavljaju poslove u banci.“ Dezmond je iskoristio sve svoje ustaljene fraze za ćaskanje. Nagao se preko stola. „Čujem da ćete se ti i Čarls Stanhoup venčati.“

Trejsi se iznenadila. „Nismo to još objavili. Kako...“

Dezmond se nasmeši. „Sve što ima veze sa Stanhoupovima pročuje se brzo. Drago mi je zbog tebe. Pretpostavljam da ćeš se vratiti da radiš kod nas. Posle medenog meseca, naravno. Ne bismo želeli da te izgubimo. Ti si jedna od naših najdragocenijih službenica.“

„Čarls i ja smo razgovarali o tome i složili smo se da ću biti srećnija ako nastavim da radim.“

Dezmond se nasmeši zadovoljno. *Stanhoup i sinovi* jedna je od najvažnijih investicionih kuća u finansijskom svetu i bio bi veliki uspeh ako izdejstvuje da glavni račun otvori u njegovoj filijali. Zavalio se u stolici. „Trejsi, kada se vratiš s medenog meseca, čeka te lepo unapređenje, zajedno sa znatnom povišicom.“

„Oh, hvala vam! To je divno.“ Znala je da je to zaslužila i osetila je tračak ponosa. Jedva čeka da to saopšti Čarlsu. Trejsi se činilo kao da su se bogovi udružili da urade sve što je u njihovoj moći kako bi bila preplavljena srećom.

Čarls Stanhoup Stariji i njegova supruga živeli su u impresivnoj staroj kući na Ritenhausovom trgu. Ona je simbol grada kraj kojeg je Trejsi često prolazila. *A sada*, pomislila je, *postaće deo mog života*.

Bila je nervozna. Njena prelepa frizura platila je danak vlazi iz vazduha. Četiri puta je menjala haljinu. Da li da se obuče jednostavno? Formalno? Imala je jednu haljinu *iv sen loran* za koju je štedela kako bi je kupila u Vonamejkeru. *Ukoliko je obučem, pomisliće da sam rasipnica. S druge strane, ako obučem nešto s rasprodaje iz Post Horna, pomisliće da im se sin ženi s nekom ispod svog nivoa. Ma, dođavola, pomisliće to u svakom slučaju*, zaključila je Trejsi. Konačno se odlučila za jednostavnu sivu vunenu suknju i belu svilenu bluzu, a oko vrata je pričvrstila tanak zlatni lančić koji joj je majka poklonila za Božić.

Vrata je otvorio batler u livreji. „Dobro večer, gospođice Vitni.“ *Batler zna moje ime. Da li je to dobar znak? Ili loš?* „Mogu li uzeti vaš kaput?“ Kiša se cedila s nje na njihov skupoceni persijski tepih.

Poveo ju je kroz mermerni hodnik koji se činio dvaput veći od banke. Trejsi panično pomisli: *Zaboga! U potpunosti sam se pogrešno obukla!*

Trebalo je da obučem onu haljinu „iv sen loran“. Dok je ulazila u biblioteku, osetila je kako joj kod zgloba kreće žica na čarapi, baš kad se našla licem u lice s Čarlsovim roditeljima.

Čarls Stanhoup Stariji bio je šezdesetogodišnjak ozbiljnog izgleda. *Izgledao* je kao uspešan muškarac; bio je živa projekcija kako će za tri-deset godina izgledati njegov sin. Imao je smeđe oči, poput Čarlsovih, čvrstu bradu, kosu prošaranu sedim vlasima i odmah se dopao Trejsi. Biće savršeni deda njenog deteta.

Čarlsova majka izgledala je upečatljivo. Uprkos tome što je bila niska i zdepasta, imala je nešto kraljevsko u držanju. *Deluje kao čvrsta i pouzdana osoba*, pomislila je Trejsi. *Biće divna baka.*

Gospođa Stanhoup ispruži ruku. „Draga moja, lepo od tebe što si nam se pridružila. Zamolili smo Čarlsa da nas nekoliko minuta ostavi nasamo s tobom. Nemaš ništa protiv?“

„Naravno da nema“, odbrusi Čarlsov otac. „Sedi... Trejsi, zar ne?“

„Da, gospodine.“

Njih dvoje su seli na kauč preko puta nje. *Zašto se osećam kao da sam pred inkvizicijom?* Trejsi je mogla da čuje majčin glas: *Mila, snaći ćeš se u svakoj situaciji. Samo pravi korak po korak.*

Trejsi se blago osmehnu, što ispade potpuno pogrešno jer istog trena oseti kako se žica na čarapi penje do kolena. Pokuša da je prikrije rukom.

„Dakle!“ Glas gospodina Stanhoupa bio je srdačan. „Ti i Čarls želite da se venčate.“

Reč *želite* uznemiri Trejsi. Zar im Čarls nije rekao da će se *sigurno* venčati.

„Da“, odgovori Trejsi.

„Ti i Čarls se poznajete prilično kratko, zar ne?“, upita gospođa Stanhoup.

Trejsi potisnu osećaj ozlojeđenosti. *Bila sam u pravu. Ovo jeste inkvizicija.*

„Ali dovoljno dugo da shvatimo da se volimo, gospođo Stanhoup.“

„Da se *volite?*“, mrmljao je gospodin Stanhoup.

Gospođa Stanhoup reče: „Da budem iskrena, gospođice Vitni, novosti koje nam je saopštio Čarls šokirale su njegovog oca i mene.“ Nasmešila se uzdržano. „Pretpostavljam da ti je Čarls rekao za Šarlotu?“ Primetila je izraz na Trejsinom licu. „Tako dakle. Vidite, on i Šarlota su odrasli zajedno. Oduvek su bili prilično bliski, i... pa, iskreno, svi su očekivali da ove godine objave zaruke.“

Nije bilo potrebno da opisuju Šarlotu. Trejsi ju je već mogla zamisliti. Živi u susedstvu. Bogata je i istog društvenog statusa kao i Čarls. Pohađala je najbolje škole. Voli konje i osvaja trofeje.

„Pričaj nam o svojoj porodici“, predloži gospodin Stanhoup.

Zaboga, ovo je scena iz nekog filma, pomisli Trejsi mahnjito. Ja sam ona žena koju igra Rita Hejvort i prvi put srećem roditelje Kerija Granta. Treba mi piće. U starim filmovima batler uvek spasava situaciju unoseći poslužavnik s pićem.

„Gde si se rodila, draga?“, upita je gospođa Stanhoup.

„U Luizijani. Otac mi je bio mehaničar.“ Nije trebalo to da kaže, ali Trejsi nije mogla da odoli. Dođavola s njima! Ponosi se svojim ocem.

„Mehaničar?“

„Da. Počeo je s malom radionicom u Nju Orleansu i od toga stvorio prilično veliku kompaniju. Kad je otac umro pre pet godina, majka je preuzela posao.“

„Šta ta – hm – kompanija proizvodi?“

„Auspuhe i razne delove za auto-industriju.“

Gospodin i gospođa Stanhoup razmeniše poglede i rekoše uglas: „Tako dakle.“

Trejsi je postala napeta zbog njihovog tona. *Pitam se koliko će mi trebati da ih zavolim*, pomislila je. Pogledala je ta dva bezosečajna lica preko puta i, na sopstveni užas, počela je da brblja kao idiot: „Stvarno će vam se svideti moja majka. Ona je lepa, pametna i šarmantna. Južnjakinja. Prilično je niska, otprilike vaše visine, gospođo Stanhoup...“, Trejsine reči postepeno utihnuše pod pritiskom mukle tišine. Nervozno se zakikotala, ali joj se osmeh ugasio pod ukočenim pogledom gospođe Stanhoup.

Gospodin Stanhoup bezizražajno reče: „Čarls nam je rekao si trudna.“

Oh, koliko bi Trejsi volela da im to nije rekao! Njihovo neodobravanje je bilo tako očigledno. Činilo se kao da njihov sin nema ništa s tim. Zbog njih se osećala obeleženom. *Sad znam kako je trebalo da se obučem*, pomisli Trejsi, *kao žena sumnjivog morala.*

„Ne razumem kako danas...“, poče gospođa Stanhoup, ali ne završi rečenicu jer Čarls uđe u sobu. Trejsi se nikome nije toliko obradovala u celom svom životu.

„Dakle“, Čarls se zadovoljno smešio. „Kako se slažete?“

Trejsi ustade i pohrli mu u naručje. „Fino, dragi.“ Pripivši se uz Čarlsa, pomislila je: *Hvala Bogu da Čarls nije kao njegovi roditelji. On nikad ne bi mogao biti kao oni – uskogrudi i hladni snobovi.*

Iza njih se začu prigušeno nakašljanje – stigao je batler s pićem na poslužavniku. *Sve će biti dobro*, reče Trejsi u sebi. *Ovaj film će ipak imati srećan kraj.*

Večera je bila izvrsna, ali je Trejsi bila previše nervozna da bi uživala u hrani. Razgovarali su o bankarstvu, politici i zabrinjavajućem stanju u svetu, uljudno i bezosećajno. Nisu naglas rekli: „Na prevaru si upecala našeg sina.“ *Iskreno rečeno*, pomisli Trejsi, *imaju pravo da se zanimaju za ženu s kojom će se oženiti njihov sin. Jednog dana će firma biti Čarlsova i važno je da ima odgovarajuću suprugu.* Trejsi obeća sebi: *I imaće je.*

Čarls je nežno uze za ruku kojom je uvrtala salvetu ispod stola, nasmeši se i neprimetno joj namignu. Trejsino srce poskoči.

„Trejsi i ja želimo malo venčanje“, reče Čarls, „a nakon toga...“

„Besmislica!“, prekinu ga gospođa Stanhoup. „U našoj porodici nema malih venčanja, Čarlse. Na desetine prijatelja želi da prisustvuje tvom venčanju.“ Pogledala je ka Trejsi, odmeravajući joj figuru. „Možda bi trebalo da se postaramo da se pozivnice za venčanje smesta pošalju.“ A potom je dodala: „Naravno, ukoliko se ti slažeš s tim?“

„Da. Da, slažem se.“ *Venčanja će biti. Zašto li sam sumnjala u to?*

Gospođa Stanhoup reče: „Neki gosti će stići iz inostranstva. Urediću da odsednu ovde u kući.“

Gospodin Stanhoup upita: „Jeste li odlučili gde ćete ići na medeni mesec?“

Čarls se nasmeši. „To je tajna, oče.“ Stisnuo je Trejsinu šaku.

„Koliko dugo planirate da budete na medenom mesecu?“, upita gospođa Stanhoup.

„Oko pedeset godina“, odgovori Čarls, a Trejsi ga je obožavala zbog toga.

Nakon večere predoše u biblioteku da popiju brendi, a Trejsi pređe pogledom po prelepoj staroj prostoriji sa zidnim oblogama od hrastovine, u kojoj su se nalazile police s tomovima u kožnom povezu, dva Korroa, mali Kopli i jedna Renoldsova slika. Ne bi joj bilo važno i da Čarls nema novca, ali morala je da prizna kako će ovo ipak biti ugodan život.

Bila je skoro ponoć kad ju je Čarls dovezao do njenog malog stana kod parka Fermaunt.

„Nadam se da ti večeras nije bilo previše neugodno, Trejsi. Majka i otac ponekad umeju da budu strogi.“

„Ne, nije, bili su divni“, slagala je Trejsi.

Bila je iscrpljena od napetosti tokom večeri, ali kad su došli do vrata njenog stana, ona ga upita: „Hoćeš li da uđeš, Čarlse?“ Trebao joj je da je drži u naručju. Želela je da joj kaže: „Volim te, dušo. Niko na svetu nas nikada neće razdvojiti.“

On reče: „Plašim se da neću moći večeras. Čeka me naporno jutro.“

Trejsi je prikrla razočaranje. „Naravno. Razumem, dragi.“

„Zvaću te sutra.“ Ovlaš ju je poljubio, a ona je gledala kako nestaje niz hodnik.

Stan je goreo, a uporni i glasni zvuk požarnog zvona prolamao se kroz tišinu. I dalje bunovna, Trejsi se naglo uspravila u krevetu pokušavajući da nanjuši dim u zamračenoj sobi. Zvonjava se nastavila i ona postade svesna da to zvoni telefon. Časovnik kraj kreveta pokazivao je 2.30. Obuze je panika da se nešto desilo Čarlsu. Zgrabila je slušalicu. „Halo?“

Iz daljine, muški glas upita: „Trejsi Vitni?“

Oklevala je. Ako je ovo jedan od onih uznemirujućih poziva... „Ko je to?“

„Ovde poručnik Miler iz policije Nju Orleansa. Da li ste vi Trejsi Vitni?“

„Da.“ Srce joj se razlupalo.

„Plašim se da imam loše vesti.“

Stegla je jače slušalicu.

„Tiče se vaše majke.“

„Da li – da li se majci nešto desilo?“

„Mrtva je, gospođice Vitni.“

„Ne!“, vrisnula je. To jeste bio *uznemirujući* telefonski poziv. Neki čudak pokušava da je uplaši. S majkom je sve u redu. Njena majka je živa. *Volim te mnogo, mnogo, Trejsi.*

„Žao mi je što moram ovako da vam saopštim“, reče glas.

Stvarno je. To je košmar, ali desilo se. Nije mogla da progovori. Njen um i jezik ostali su nepomični.